

Ivan Wolfers: 'Walvisspelen'. Dagboek aantekeningen Uitgeverij Contact Amsterdam /Antwerpen 2004. (Prostaat kanker/2)

In 2002 beseft Ivan Wolfers dat er iets vreemd aan de hand is omdat hij in het late voorjaar ontdekte dat hij bij het klaarkomen niets produceerde. Omdat hij geen tijd had duurde het tot eind november voordat hij na een bloedonderzoek bij de uroloog zat omdat zijn PSA extreem hoog was. Hij blijkt prostaat kanker te hebben en is vrij laat met melden. De prognoses zijn aanvankelijk niet goed, Ivan oriënteert zich op een paar maanden. Het boek is een bundeling van dagboek aantekeningen, vanaf het moment van ontdekking tot aan de eerste controle om vast te stellen of de kanker niet is teruggekomen. Ivan Wolfers is zelf arts en had als 'gezondheidsactivist' veel vijanden in de gezondheidszorg gemaakt waar hij nu afhankelijk van werd; nu is hij zelf onderwerp van onderzoek. Hij beschrijft nuchter, hardlopen gaat op een gegeven moment alleen nog met wc papier in de hand, vrij precies wordt uitgelegd hoe zo'n loop verloopt, en met humor, 'Het komt niet door zelfbevrediging' zei de uroloog, hoe zijn leven en dat van zijn partner, Marion Bloem beïnvloed worden door de ziekte ervaringen.

Behandelingen, operatie, bestraling ervaringen worden beschreven, afgewisseld met het leven buiten de gezondheidszorg en hoe dat verandert. Hij vertelt hoe moeizaam de communicatie met artsen soms is, en dat een Iranese radiotherapeut, die zich verontschuldigt voor zijn slechte Nederlands zodat hij soms vragen moet herhalen, beter weet te communiceren met de patiënten, meer in gewoon Nederlands uitlegt, dan de Nederlandse artsen. Met de taxichauffeur die hem naar de bestralingen rijdt houdt Ivan gesprekken. Opvallend veel duidelijker dan de artsen vraagt hij naar zaken als of hij wel met zijn vrouw spreekt, en dat hij alleen voor zichzelf moet denken maar alles samen bespreken

Het is een mooi verslag, met een aantal aardige opmerkingen. Hij vraagt zich bijvoorbeeld af, als hij aan zijn lijf de veranderingen constateert als gevolg van de bijwerkingen van behandelingen: 'Is dit het allemaal waard?' En hij antwoordt met 'Ik denk het wel', want ik moet nog heel veel schrijven en wil wel wat kwaliteit inleveren voor tijd. Uiteindelijk blijkt de behandeling aan te slaan en de 'prognose' verbetert.

Citaten: pag. 109... 'Op het plafond van de bestralingskamer zijn twee affiches bevestigd. Een goed idee, want je moet hier vaak omhoogkijken. 'Ik zie de zee. De zee ziet mij. Dag zee, Hoe gaat het? Ik eb, zegt de zee. Wat heb je? Ik heb eb. Doet dat zeer? Nee, zegt de zee. Een zee heeft nooit zeer.' Er wordt hier hard gewerkt aan de literaire ontwikkeling van de heel jonge patiëntjes die alleen nog maar eenlettergrepige woorden kunnen lezen.... Het andere affiche bevat een tekst die bij de verkiezingen van de belabberdste wc-spreuk hoge ogen zou gooien. 'Je gezicht is als je eigen weerbericht. Als je in de spiegel kijkt, zie je je eigen bui al hangen.' Is het de bedoeling dat die mensen met gezwollen die ten einde raad op tafel gaan liggen hierdoor opgevrolijkt worden?'

Pag. 176: 'Aan het trainen?' informeerde ze. 'Ja,' hijgde ik. 'Waarvoor?' wilde ze weten. 'Om te overleven,' antwoordde ik. Vermoedelijk sprak ik door de ademnood niet erg duidelijk.

'O, ook voor de marathon van Chicago,' concludeerde ze.